

## คำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลที่ ๑๕๗/๒๕๖๐

ศาลปกครองกลาง

ศาลจังหวัดสุพรรณบุรี

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ประมวลกฎหมายที่ดิน

คดีที่ผู้ฟ้องคดีเป็นเอกชนยื่นฟ้องอธิบดีกรมที่ดิน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กรมที่ดิน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของที่ดินมีโฉนดโดยการซื้อขาย แต่ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งให้เพิกถอนรายการจดทะเบียนที่ดินประเภทขายระหว่างผู้ชาย (ซึ่งศาลมีคำสั่งเรียกเข้ามาในคดี โดยกำหนดให้เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓) กับผู้ฟ้องคดี รวมทั้งรายการจดทะเบียนอื่นอีกสามรายการ โดยอ้างว่า ศาลฎีกามีคำพิพากษาที่ ๑๔๗๙๓/๒๕๕๕ วินิจฉัยว่านางสาว น. หรือ ๘. จำเลย กระทำความผิดอาญาเกี่ยวกับเอกสารในการจดทะเบียนขายฝาก โฉนดโอนขายฝาก และขายที่ดินดังกล่าว ส่งผลให้การจดทะเบียนขายฝาก โฉนดโอนขายฝาก และขายที่ดินแปลงพิพาท มิใช่นิติกรรมที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เจ้าของที่ดินเป็นผู้กระทำ แต่เป็นการกระทำของนางสาว น. หรือ ๘. จำเลย ร่วมกับผู้อื่นแอบอ้างมาแสดงตัว และปลอมลายมือชื่อเป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นผลให้ที่ดินแปลงพิพาทกลับมาชื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายไม่อาจนำที่ดินไปจดทะเบียนจำนองกับธนาคารได้ ขอให้ศาลพิพากษาหรือมีคำสั่งเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชดใช้ค่าเสียหาย เห็นว่า แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และที่ ๒ เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐและเป็นหน่วยงานทางปกครอง และการใช้อำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการเพิกถอนรายการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมทั้งสี่รายการจะเป็นการใช้อำนาจตามมาตรา ๖๑ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน ซึ่งเป็นคำสั่งทางปกครองก็ตาม แต่เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกคำสั่งเพิกถอนการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมโดยอาศัยผลของคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๔๗๙๓/๒๕๕๕ ในคดีอาญา โดยผู้ฟ้องคดีโต้แย้งการออกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นบุคคลภายนอกผู้สุจริตและเสียค่าตอบแทน คำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าวไม่ผูกพันผู้ฟ้องคดี ทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งเป็นเจ้าของที่ดินที่แท้จริงยังไม่ฟ้องเพิกถอนรายการจดทะเบียนของผู้ฟ้องคดี คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ให้เพิกถอนการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมทั้งสี่รายการ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งการที่ศาลจะวินิจฉัยในประเด็นความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งดังกล่าวได้นั้น ศาลจำต้องพิจารณาถึงผลของคำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าวและสิทธิของผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นบุคคลภายนอก มูลความแห่งคดีจึงมีความเกี่ยวพันกันกับคดีอาญาตามคำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าวชอบที่จะพิจารณาพิพากษาโดยศาลในระบบเดียวกัน ส่วนคำขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชดใช้ค่าเสียหายนั้นมีมูลความแห่งคดีเดียวกันกับคำขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงชอบที่พิจารณาพิพากษาไปพร้อมกันโดยศาลเดียวกัน ดังนั้น ข้อพิพาทในคดีนี้จึงอยู่อำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม